

מחנה השלום ומחנה השנאה

מאת: נתנאל אלישיב, מאמר אורח
יום רביעי, 8 בדצמבר 2010, 12:09

במקום לחלק את החברה הישראלית בין ימין ושמאל, רצוי שנבחין בין שונאים ואוהבים, קיצוניים ומתונים, המשתייכים לכל גווי הקשת הפוליטית. נתנאל אלישיב מציע חלוקה מחודשת

תגיות: טוקבקים, אלימות, חברה

בני מחנה השלום יודעים שהדוגלים בפעילות תג מחיר הם מיעוט מבוסס ולא מייצג (צילום: יח"צ)

מה התועלת בחלוקת בני אדם למחנות? כנראה שאנחנו עושים זאת מתוך אמונה שעצם קטלוגו של אדם למחנה מסוים ילמד אותנו דברים רבים עליו, דברים שהיה לוקח לנו זמן רב לגלות אלמלא השיוך המחנאי.

באופן אישי, אני סבור שהחלוקות הללו חוסמות, ושנזקן גדול מתועלתן. עם זאת, אם כבר עוסקים בחלוקה למחנות, אני חושב שיש חלוקה אחרת, רלוונטית יותר מן החלוקה השגורה לשמאל ולימין, שאף עשויה ללמד על המשתייכים למחנות השונים הרבה יותר מן החלוקה המסורתית: החלוקה בין מחנה השלום למחנה השנאה.

בין קיצוניות ומתינות, בין שנאה ושלום

כשפורצת שריפה גדולה, המחשבה הראשונה של בני מחנה השלום היא איך לכבותה. במחנה השנאה מחפשים מיד את מי אפשר להאשים (צילום: אורי לנץ)

מחנה השנאה מורכב מאנשים קיצוניים. באומרי "קיצוני" אני מתכוון לדעותיו של אדם, כי מעטות הדעות המצדיקות לתייג את הדוגלים בה כקיצוניים. קיצוניות היא בעיקר תכונת אופי. לא הדעה שלך עושה אותך קיצוני, אלא הסגירות שלך כלפי זולתך, בעל הדעה השונה, כמו גם עצמת הרגשות השליליים המתעוררים בקרבך עת אתה נפגש עם דעה שונה משלך. מעל לכול, מוכנותך לייחס ליריביך האידיאולוגיים כל תכונה רעה וחיסרון מציבים אותך במקום של כבוד במחנה הלא מכובד, מחנה השנאה. בראייה הזאת, דווקא רבים בימין הקיצוני ובשמאל הקיצוני הם – למגנת לבם –

בני מחנה השנאה הם ההופכים את חיינו כאן לנעימים הרבה פחות. הם אלו שבגללם כל ויכוח פוליטי מייצר מתיחות וטינה ומציף את רשות הרבים שלנו ברגשות שליליים שקשה אחר כך לנקות מהם את הלב.

מהם המאפיינים של מחנה השלום? קודם כול, מחנה השלום מורכב מאנשים מתונים. בני מחנה השלום זוכרים תמיד שהמכנה המשותף בינינו גדול מהמפריד. הם יודעים שגם בעלי הדעה ההפוכה משלהם מתכוונים לטובת המדינה וחפצים במוסר וביושר. בני מחנה השלום משתדלים מאוד לא לעשות הכללות. הם יודעים שאלה שפועלים נגד חיילי צה"ל וקציניו בזירה הבינלאומית מכאן והדוגלים ב'תג מחיר' מכאן הם מיעוט מבוטל ולא מייצג. בני מחנה השלום לא משתמשים במילים כמו 'מתנחבלים' או 'סמולנים'. הם לא מחרימים את בני עמם, גם אם הם חולקים עליהם נחרצות. עבור בני מחנה השלום, סרטן הוא שם של מחלה, ולא כינוי ליריבים פוליטיים, וטפילים ופרזיטים שייכים לעולם החי, ולא לחתך חברתי כלשהו. בני מחנה השלום ממעטים לכתוב טוקבקים, את המלאכה הזאת הם משאירים לבני מחנה השנאה, הממלאים את אתרי האינטרנט של 'ערץ שבע' ו'הארץ' בהגיגיהם המורעלים.

בני מחנה השלום אינם מתנים את נאמנותם למדינה ולצה"ל בהתניות פוליטיות כלשהן. אם ייקלעו במהלך שירותם הצבאי לדילמה מוסרית אמיתית ומייסרת, ינסו לפתור את הבעיה בצנעה ועל פי רוב המערכת תמצא את הדרך להתחשב בהם, אבל הם לעולם לא ינסו להשפיע על דרך קבלת ההחלטות במדינה באמצעות איומים וברוגזים.

כשפורצת שריפה גדולה, המחשבה הראשונה של בני מחנה השלום היא כיצד ניתן לכבותה, בעוד שהמחשבה הראשונה של בני מחנה השנאה היא את מי ניתן להאשים.

"ואפשר לאדם להשיב ולבקר ולחלוק בדרך ארץ ובידידות"

חבר יקר, אם קראת את הדברים הללו והגעת למסקנה שנסחפת למחנה השנאה, אל דאגה, מחנה השלום פתוח לקבל אותך אל זרועותיו, שבעה ימים בשבוע, 24 שעות ביממה. כל מה שצריך הוא מעט רצון טוב, מעט מצפון, קורטוב של יושר ומידה של אנושיות. למחנה השלום תמיד קל להצטרף, כי כולנו באנו ממנו. בשנות ילדותנו, לא ידענו לשנוא ולהכליל, וגם המריבה הקשה ביותר הסתיימה תוך דקות, כשהפנים הנזעמות הפכו לפנים מאירות. אם אתה שייך למחנה השנאה, כדאי לך ליטול פסק זמן מהעיסוק בהטפה לכל העולם, ולהתמקד בשיקום התום והיושר שלך, שככל הנראה הוקרבו על ידך על מזבח הפנטיות והדוגמטיות.

את אות יקיר מחנה השלום ראוי לחלק לאחד מגדולי חכמי ישראל בכל הזמנים – הרמב"ם. לאחר שפרסם את חיבורו ההלכתי המונומנטאלי – 'משנה תורה' – הותקף קשות על ידי ראש ישיבה אחד. באיגרת אל אחד מתלמידיו, שרצה להגן על כבודו, הפציר בו הרמב"ם לא להיגרר לשפה בוטה ולהשמצות נגדיות, וכך כתב לו: "ואפשר לאדם להשיב ולבקר ולחלוק בדרך ארץ ובידידות". בכל פעם שרגש השנאה מאיים לסחוף אותנו ממחנה השלום למחנה השנאה, כדאי לשנן משפט זה.

* נתנאל אלישיב הוא איש חינוך במכינה הקדם צבאית בעלי